

ministerens Kæppe og 15,000 paa Indenrigsministerens. Nu have begge Ministrene flaaet af paa Bevillingen saaledes, at der med Hensyn til Besejlingen kun kommer 6,000 Kr. paa hvert af de to Budgetter. Jeg skal ikke komme dybt ind paa Realiteten af dette Forslag. Kun undrer det mig noget, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage), der dog ellers ikke er af de Medlemmer, der have den aller snævreste Horisont, kan se, om jeg saa maa sige, saa smaat paa Sagen, at han betragter den som et væsentlig kommercielt Foretagende. Jeg har al Respekt for det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds som den Nordpolsfarer eller Sibiriefarer, hvad det nu er, han var, men her er der jo ikke Tale om en Forretning, her er der kun Tale om, at vi over for den lille Folkestamme paa Østkysten af Grønland ville fortsætte det Arbejde, vi have paataget os med Hensyn til Grønland i de sidste 200 Aar. Det er det, der ligger for. Der er ikke et Menneske, som tror, at vi skulle tjene Penge ved Angmagalik eller saa sendt Bunker af Nævestindspelse derfra. Det, der drejer sig om, er, om vi skulle fortsætte den historiske Mission, vi have paataget os i Grønland, og det tror jeg ikke, at vi kunne inddrage os fra. Jeg vilde ligesom det ærede Medlem fra Ribe (Bust) have ønsket, at Sagen havde været delt saaledes, at vi kunde have stemt for et Handelsetablissement for sig. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det havde været heldigt, om vi begyndte med at handle deroppe, begyndte med at erhverve nogle Nævestindspelse og til Gengæld folgte de Fornødenheder, som Befolkningen deroppe kunde have Brug for, og saa, naar dette havde udviklet sig i nogen Tid, og hvis man fandt det henstgtsmæssigt, sendte nogle grønlandiske Missionærer derhen. Jeg vilde have foretrukket, at man var begyndt paa denne Maade, men nu ligger jo Sagen saaledes for, at man ikke kan stille det ene fra det andet. Som Sagen nu ligger for, have vi Valget imellem enten at tage baade Handelsetablissementet og Missionen, eller slet intet. Og efter at Sagen en Gang er kommen saaledes frem, og da jeg meget nødig vil have, at man lader den falde, skal jeg, som sagt, altsaa af den historiske Grund, jeg har ankyndet, om jeg saa maa sige, sluge Kamelen og tage Missionsstationen sammen med Handelsetablissementet. Hvis det havde været ved 2den Behandling, at denne Sag lå for til en Realitetsdrøftelse, havde der været en Mulighed for, at man kunde have anmodet Finansudvalget om til 3dje Behandling at stille de to Ting fra hinanden.

Dette er jo nu umuligt, og vi have altsaa atter her en af de uheldige Følger af, at Afgørelsen af et saadant, i alt Fald i principiel Henseende bethdeligt, Spørgsmaal udsættes til 3dje Behandling. Nu staa vi lige over for et „enten-eller“, vi have Valget imellem enten at stemme for eller imod det hele. Men, som sagt, jeg ønsker, at man tager Sagen op, selv om det skal koste noget. Maa jeg inddertid lige over for de finansielle Betragtninger, som ere blevne gjorte gældende, og navnlig af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds, sige, at naar man taler om den store Betsøtning, som Grønland volder, saa er det ikke Grønlænderne, der koste de mange Penge. Den ærede Indenrigsminister har under 2den Behandling oplyst for os, at Grønlænderne ere et forholdsvis selvhjulpent Folk, og det oplyste den ærede Minister derved, at han meddelte os, hvad Fattighjælpen beløber sig til deroppe. Det er aldeles forvindende, hvad de indspødt trække paa Fattigvæsenet i Grønland. Det, der volder Ulykken her med Hensyn til de grønlandiske Finanser, er Overadministrationen her hjemme. Der er den Ulykke ved, at en saadan Forretning ligger under Regeringens Administration, at man aldrig kan saa en saadan Administration indskrænket. Den skal være lige stor og kostbar, enten Forretningen giver Tab eller giver Gevinst. Hvordan det saa gaar, vedbliver den at være lige vidtløftig med sin Departementschef, sin Kontorchef, sine Guldmægtige o. s. v., alt hvad der hører til et saadant Gouvernement. Det bliver man ved at holde paa, enten Forretningen betaler sig eller ikke. Hvis man havde lagt den grønlandiske Administration i Haanden paa en dygtig Forretningsmand, er jeg sikker paa, at det vilde have sparet os hundrede Tusinder af Kroner. Det er en dygtig Forretningsmands Sag, naar Forretningen ikke gaar saa godt som før, at indskrænte Udgifterne, men det gør man ikke oppe i den røde Bygning. Der holder man alligevel sit Departement ved lige, der beholder man hele det anskaffede Apparat. Jeg er vis paa, at hvis Vestgrønland med sine Kolonier forvandt, og vi ikke havde andet tilbage end Angmagalik, vilde vi vedblive at beholde det grønlandiske Departement med dets Chef, Guldmægtige og hele Medeligheden deroppe. Det samme er jo Tilfældet med Vestindien. Det var en Gang en Guldkrølle, som bragte Rigdom hjem paa forskellig Maade til mange Familier her, og da kunde der være noget rigtigt i at holde et kostbart Gouvernement dertil — mindre kan det jo ikke være over for de Par Kommuner. Man kan ikke nøjes med